

KS. ANDRZEJ PRZYBYLSKI

KATECHETYCZNO-PEDAGOGICZNY ASPEKT TROSKI O POWOŁANIA KAPŁAŃSKIE. PROPOZYCJE I INICJATYWY „POWOŁANIOWE” PODEJMOWANE PRZEZ WYŻSZE SEMINARIUM DUCHOWNE ARCHIDIECEZJI CZĘSTOCHOWSKIEJ

Przeżywany w Kościele Rok Kapłański stał się okazją do wzmożonej refleksji nad tajemnicą kapłaństwa. Ważnym aspektem tych refleksji stała się również problematyka powołań kapłańskich. Zmniejszająca się liczba osób zgłaszających się do seminariów duchownych, zmieniający się profil osobowościowy i duchowy kandydatów do kapłaństwa ciągle wzbudza konieczność pochylenia się nad tym problemem. Nie można jednak patrzeć na niego tylko z perspektywy socjologicznej, analizując liczby i szukając głównych winowajców spadku ilości powołań. Kardynał Jean-Marie Lustiger wszelkie dywagacje na temat liczby kapłanów potrzebnych światu i Kościołowi nazywał „równaniem nie do rozwiązania” i proponował, aby nie skupiać się nad analizą liczb, ale podejść do tego problemu najpierw od strony wiary i teologii, a potem dopełnić to patrzeć od strony kultury i wychowania człowieka. W takim duchu pragniemy więc pochylić się nad troską o powołania kapłańskie. W pierwszej części zostaną ukazane katechetyczno-pedagogiczne aspekty troski o powołania, a w drugiej części zaprezentujemy najważniejsze propozycje i inicjatywy podejmowane przez Wyższe Seminarium Duchowne Archidiecezji Częstochowskiej w zakresie tak zwanego duszpasterstwa powołań.

I. Katechetyczno-pedagogiczny aspekt troski o powołania kapłańskie

1. Trzy najważniejsze momenty tajemnicy powołania

Każde powołanie, nie tylko to kapłańskie, jest swego rodzaju dialogiem między Bogiem a człowiekiem. Bóg ma dla każdego z nas swój plan, do realizacji którego zaprasza człowieka. Powołanie dotyczy dwóch osób, dwóch podmiotów: Boga i człowieka pomiędzy którymi dokonuje się trudny proces porozumienia, odczytania woli Bożej, odpowiedzi człowieka – akceptującej albo odrzucającej. W tajemnicy powołania trzeba więc widzieć trzy zasadnicze momenty: wołanie Boga, odpowiedź człowieka i sam proces tego delikatnego i ważnego dialogu.

BÓG WOŁA
|||
POWOŁANIE
|||
CZŁOWIEK ODPOWIADA

Inicjatywa zaczyna się oczywiście po stronie Boga. To On sam wybiera kogo chce i jak chce, to On decyduje o wybraniu człowieka do konkretnej drogi życia, a w komunikowaniu swojej woli posługuje się przeróżnymi sposobami i narzędziami. To wezwanie Boga pada na „glebę” życia konkretnego człowieka, z jego kulturą, uwarunkowaniami ludzkimi i rodzinnymi, z jego historią życia. Nie bez powodu na określenie tajemnicy powołania używa się obrazu ziarna, w którym muszą się dokonać życiowe procesy rozwoju i które mając w sobie wiele wewnętrznych potencji i dyspozycji rozwojowych musi się jeszcze liczyć z dobrym dla siebie środowiskiem rozwoju. Najzdrowsze nawet ziarno nie rozwinie się i nie wyda owoców, jeśli zostanie wrzucone w złą glebę.

Biorąc pod uwagę te trzy zasadnicze momenty tajemnicy powołania rozpatrzmy je krótko w następującej kolejności: powołanie jako proces; człowiek odpowiada na wezwanie Boga; Bóg woła człowieka.

2. Powołanie jako proces

Być może zdarzają się w życiu powołanych takie jednorazowe poruszenia, które natychmiast upewniają ich o wyborze konkretnej drogi powołania. Zazwyczaj jednak powołanie jest złożonym procesem, który posiada swoją dynamikę, cechy wspólne i bardzo indywidualny czas i przebieg rozwoju.

Dotykając tajemnicy powołania trzeba nam jednak najpierw przypomnieć podstawowe rozróżnienie na cele i drogi realizacji powołania. Często bowiem na pierwszym miejscu wymieniamy konkretne drogi powołania i mówimy o małżeństwie, kapłaństwie, życiu zakonnym itp., gdy tymczasem najpierw powinniśmy mówić o celu każdego z tych powołań. Bez względu bowiem na to, jaką drogą powołania pójdzie człowiek, celem jego życia jest przede wszystkim osiągnięcie świętości, rozumianej jako pełnej komunii z Bogiem i uwieńczonej zbawieniem wiecznym. Jest również realizacja w życiu przykazania miłości, bez której ani małżeństwo, ani kapłaństwo nie miałyby szans na rozwój i spełnienie pierwszorzędnego celu, jakim jest świętość. Trzecim, naczelnym celem każdego powołania, jest służba, jako ewangeliczny sposób wypełniania przykazania miłości. Świętość, miłość i służba to trzy podstawowe cele każdego powołania, które mogą być realizowane na różnych drogach. Kapłaństwo, życie konsekrowane, małżeństwo, czy życie samotne są jedynie drogami realizacji celów powołania.

<p><u>CELE POWOŁANIA</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • ŚWIĘTOŚĆ • MIŁOŚĆ • SŁUŻBA 	<p><u>DROGI REALIZACJI POWOŁANIA</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • MAŁŻEŃSTWO • KAPŁAŃSTWO • ŻYCIE KONSEKROWNE • ŻYCIE SAMOTNE
--	--

Świadomość powyższych stwierdzeń nadaje również konkretnie określoną celowość każdej drodze realizacji powołania. Zarówno kapłan, zakonnik jak i osoby żyjące w małżeństwie mają na swojej drodze dążyć do świętości w miłości i służbie.

Powołanie jest procesem nie tylko ze względu na celowe elementy jego realizacji, ale również i na dynamikę rozwoju w czasie konkretnego powołania. Musimy pamiętać, że odkrycie powołania do kapłaństwa nie jest jednorazowym aktem, nawet jeśli inicjatywa Boga wobec powołanego dokonuje się w jakimś wyjątkowym i jednym momencie. Powołanie kapłańskie, jak zresztą każde inne powołanie, ma swoje etapy rozwoju. Trzeba więc je pielęgnować i stwarzać dla niego odpowiednie środowisko rozwoju.

Pierwszym momentem jest już samo przygotowanie do rozeznawania powołania. Odbywa się ono poprzez szerszy kontekst kulturowy związany z prezentacją możliwych wyborów życiowych. Osoba zorientowana, czym jest kapłaństwo i żyjąca w atmosferze sprzyjającej rozumieniu i akceptacji kapłanów ma większą możliwość przygotować się na rozeznanie Bożego głosu wobec niej.

Drugim etapem jest już sam proces rozeznawania, w którym młody człowiek musi postawić przed sobą konkretne propozycje i odpowiedzieć przed samym sobą na wstępne jeszcze pytania o powołanie. Na tym etapie ważne jest przede wszystkim odczytanie woli Bożej, jakiegoś głęboko obecnego w sercu i myśleniu młodego człowieka zawołania Bożego. Powinna temu towarzyszyć również ludzka dyspozycja związana „dopasowaniem” ludzkich uwarunkowań z konkretnym głosem Boga.

Etap ten rozwija się w czasie, w którym następuje upewnienie się w danym, wstępnym określeniu swojego powołania. Ten proces upewnienia rozeznania powołania do kapłaństwa powinien dotyczyć szczególnie większego i intensywniejszego życia duchowego, pogłębionej modlitwy, zaangażowania w liturgię i życie Kościoła.

Dopiero po rozeznaniu i upewnieniu się w powołaniu może nastąpić dojrzałe podjęcie decyzji. Współcześni wychowawcy i formatorzy w seminariach z niepokojem obserwują osłabienie dojrzałości procesu decyzyjnego wśród młodzieży. Wiele decyzji kandydatów do seminariów jest mało przemyślanych, spontanicznych i bez fundamentalnego upewnienia się. Ta słabość w podejmowaniu decyzji na powołanie skutkuje często chwiejnością i brakiem wytrwałości na obranej drodze. Wydaje się więc, że decyzję na wybór seminarium powinien poprzedzić dłuższy proces rozeznawania.

Po podjęciu decyzji przychodzi wreszcie moment jej realizacji, ujawnienia światu i ludziom oraz przełożenia na konkretne działania wykonawcze. Tutaj dużą rolę mają dokładne informacje o możliwościach realizacji drogi powołania, warunkach przyjęcia do seminarium lub zakonu.

Nie można, jak to zauważono wyżej, traktować powołania jako czegoś nagłego i spontanicznego. Zarówno co do elementów, jakie się składają na rozeznanie powołania, jak i co do czasu w jakim się ono rozwija trzeba wyraźnie podkreślać, że każda droga realizacji powołania ma swoją dynamikę i stanowi złożony proces.

3. Człowiek odpowiada Bogu na powołanie

Boże wezwanie jest skierowane do konkretnego człowieka, żyjącego w bardzo konkretnym kontekście społecznym, historycznym, kulturowym, a nade wszystko duchowym. Przywoływana często w odniesieniu do powołania symbolika ziarna wyraźnie sugeruje, że Bóg siewie ziarno powołania, ale żeby mogło ono rozwinąć się w roślinę i wydać owoce potrzebuje dobrego środowiska rozwoju. Tym środowiskiem rozwoju powołania jest osobiste życie kandydata oraz otoczenie, w jakim on żyje. Po stronie tak rozumianego środowiska można wymienić trzy grupy przeszkód w odpowiedzi człowieka na powołanie do kapłaństwa:

- Współczesne nurty kulturowe
- Antypowołaniowy klimat środowisk wychowawczych
- Osobiste postawy młodych

Te trzy czynniki tworzą swego rodzaju „glebę” dla właściwego rozwoju powołania kapłańskiego i w dużej mierze określają jej przydatność w tym zakresie. Nie można jednak zapominać o całkowitym pierwszeństwie łaski w tajemnicy powołania, która sprawia, że nawet w najgorszym po ludzku środowisku Bóg może wzbudzać najwartościowsze powołania. Niekiedy sądzi się nawet, że trudne warunki mogą sprawić, że dane powołania sprawdza się i dojrzewa w swojej prawdziwości i trwałości. Omówmy teraz bliżej wspomniane trzy przeszkody w odpowiedzi człowieka na powołanie do kapłaństwa.

Współczesne nurty kulturowe Ks. Józef Tischner mówiąc o życiu człowieka, podkreślał, że rozgrywa się ono na bardzo konkretnej scenie świata. Scena ta wpływa na ludzkie wybory, zachowania i cały sposób życia. Również dla powołań kapłańskich nie bez znaczenia jest kontekst kulturowy, w jakim wzrasta współczesne pokolenie młodych ludzi. Z punktu widzenia wyboru życia kapłańskiego czy zakonnego szczególnie niekorzystne wydają się wymienione niżej tendencje kulturowe.

Kultura laicka

Związana jest ona z lansowaniem myślenia o świecie tylko w kategoriach jego świeckości z marginalizowaniem elementu religijnego czy duchowego. Sprowadza się religijność człowieka do mało istotnego i bardziej prywatnego fragmentu życia. Świat i jego sprawy jawią się jako pilne i najważniejsze, natomiast duchowy rozwój

i kwestie wiary wydają się być jakimś tylko dodatkiem do życia. Z takiego sposobu postrzegania rzeczywistości rodzi się również zjawisko obojętności religijnej, takiego życia, w którym nie ma miejsca dla Boga, żyje się tak jakby Boga nie było, jakby nie był potrzebny do codziennego życia. Taka postawa sprawia, że wzrasta również obojętność na zapotrzebowanie związane z posługą kapłanów. Skoro sprawy wiary są mniej ważne niż sprawy doczesne, to i bycie kapłanem wydaje się być mniej ważnym zajęciem od wielu zajęć związanych z doczesnym życiem.

Kultura hedonistyczna i materializmu praktycznego

Z procesem laicyzacji społecznej związana jest też postawa materializmu praktycznego i hedonizmu. Wprawdzie nie mówi się dziś głośno o wyższości materializmu w sferze ideologicznej, to przeniósł się on w dużym zakresie na praktyczne myślenie i funkcjonowanie ludzi. Chęć posiadania stawiana jest w praktyce wyżej niż chęć bycia człowiekiem o wyższych wartościach, w tym również wartościach duchowych. Skomercjalizowany świat przyciąga dziś ludzi zachętą do kupowania, gromadzenia rzeczy, szczególnie tych, które służą ludzkiemu doświadczeniu przyjemności. Wzrastający standard życia budzi w człowieku coraz większe pragnienie doświadczenia przyjemności. Kapłaństwo i życie zakonne z góry zakładają coś zupełnie przeciwnego. Wiążą się, jeśli nie ze ślubowaniem to przynajmniej z przyrzeczeniem i zachętą do ubożego i skromnego życia. Kapłaństwo to również wezwanie do służby i trudu ze względu na Pana Boga. Młodzi ludzie wychowani w hedonistycznej i materialistycznej kulturze z coraz większym trudem decydują się na wybór drogi duchowej i związanej z ofiarą i trudem.

Kultura „instant”

Zjawisko to wiąże się z tempem życia i przyzwyczajeniem do szybkich zmian. Wiele rzeczy gubi swoją trwałość. Współczesne pokolenie przyzwyczajone do szybkich reklam, szybkiego przełączania programów telewizyjnych i szybkiego komunikowania się z innymi z coraz większym trudem przyjmuje zadania związane z wytrwałością i cierpliwością, wymagającego długotrwałego i konsekwentnego działania. Nic więc dziwnego, że może to stwarzać trudność w wyborze powołania, w którym wymaga się stałości miejsca, konsekwentnego i cierpliwego trwania na obranej drodze życia. A z tym przecież wiąże się życie w kapłaństwie i życie konsekrowane.

Kultura „wymiany”

Konsekwencją kultury „instant” jest zjawisko nieustannych zmian i wymiany rzeczy, a nawet wspólnot i innych ludzi. Zwiększa się migracja ludzi, miejsce ich zamieszkania i pracy. Ludzie coraz chętniej zmieniają przedmioty codziennego użytku, poszukując nowych i bardziej nowoczesnych modeli. Również w świecie wiary zauważa się tendencję do poszukiwania coraz to nowszych doświadczeń duchowych i wspólnot. Siłą życia Kościoła, a tym samym życia duchowego i kapłańskiego jest wierność i stałość. Sakrament kapłaństwa jest nieodwołalny i wymaga decyzji na całe życie bez możliwości rezygnacji i wymiany. Stąd ten przejaw kultury współczesnej nie służy dobrze przyjęciu powołania kapłańskiego.

Kultura autystyczna

Autyzm kojarzy się słusznie z ciężką i tajemniczą chorobą wielu ludzi. Jednym z jej przejawów jest zamknięcie się człowieka we własnym świecie z prawie całkowitym brakiem kontaktu ze światem otaczającym. Również w odniesieniu do zjawisk kulturowych mówi się o swego rodzaju „pokoleniu autystycznym” ludzi, którzy patrzą na świat przede wszystkim przez pryzmat siebie. Ich potrzeby, plany, aspiracje i ambicje stają się najważniejsze, a otaczający świat ma służyć tylko ich realizacji. Powołanie kapłańskie wymaga czegoś zupełnie odwrotnego. Ono nie jest najpierw wyborem drogi samorealizacji, ale suwerennym wyborem Boga i odpowiedzialnością człowieka polegającą na całkowitym przyjęciu Jego woli i całkowitym podporządkowaniu woli własnej.

Inną przeszkodą po stronie otoczenia, w którym żyje osoba powołana, jest **antypowołaniowy klimat podstawowych środowisk wychowawczych**. Chodzi o pewną niechęć i lęk wobec stanu kapłańskiego w takich środowiskach jak rodzina, rówieśnicy, media, szkoła, czy nawet niektóre środowiska kościelne.

Jako wychowawca seminarium z bólem przeżywam rozmowy z młodymi, którzy wyznają swoje pragnienie pójścia drogą kapłaństwa, ale noszą w sobie lęk przed tym w związku ze złymi opiniami o kapłaństwie, z jakimi spotykają się w swoich środowiskach. Trudno określić rozmiary nastrojów antyklerykalnych w rodzinach i środowiskach rówieśniczych. Widoczne są one w dużym stopniu w mediach, które zazwyczaj przekazują tylko zewnętrzną płaszczyznę kapłaństwa i to najczęściej od strony negatywnej.

Po zmierzeniu się z przeszkodami zewnętrznymi młody człowiek, odkrywający w sobie głos powołania do kapłaństwa musi jeszcze pokonać przeszkody wewnętrzne, czyli **określone postawy osobiste**, które są również wypadkową wychowania w rodzinie i w konkretnym społeczeństwie. Kapłan „z ludzi brany” nosi na sobie znak czasów, w których się wychowywał.

Spośród wewnętrznych przeszkód obecnych w osobowości współczesnych młodych ludzi wystarczy zwrócić uwagę choćby na następujące:

- Postawa „Piotrusia pana”, czyli chęć zatrzymania się na fazie dzieciństwa,
- Osobowość borderline – osobowość pogranicza i tzw. rozbitej tożsamości,
- Syndrom „bycia w sieci” – czyli postawa bezkrytycznego naśladowania innych,
- Pokolenie „bezdecyzyjne” – kryzys wychowania woli
- Słabość emocjonalna – kryzys kierowania życiem emocjonalnym.
- Niezintegrowana seksualność jako wynik kultury ciała i wszechobecnej pornografii.

Osoba powołana musi więc w swojej odpowiedzi na głos Boga pokonać zarówno zewnętrzne przeszkody, tkwiące w środowisku zewnętrznym, jak i wewnętrzne będące obecne w samej strukturze osobowej kandydata do kapłaństwa.

4. Bóg woła – Pójdź za Mną!

Na koniec zatrzymamy się krótko nad wskazaniem źródeł odczytania Bożego powołania. Z pewnością Bóg w swoim powoływaniu człowieka do służby kapłańskiej nie jest niczym ograniczony i zawsze może w zaskakujący i nieprzewidywalny sposób wezwać człowieka do kapłaństwa. Boża komunikacja dokonuje się jednak również przez określone narzędzia i sposoby. Najpierw jest to przede wszystkim bardzo osobisty głos w sercu człowieka. Bóg mówi osobiście, ale często posługuje się innymi ludźmi i całą wspólnotą Kościoła. Wynika stąd ważne zadanie zarówno dla wspólnot kościelnych, jak i konkretnych ludzi Kościoła, aby otwarcie mówić i pytać o powołanie. Szczególną rolę w tym zadaniu mają kapłani i katecheci.

Zadania katechety w służbie apostołstwa powołań można sprowadzić do następujących:

- Mówić o powołaniu do kapłaństwa
- Świadczyć (doświadczyć) o ważności kapłaństwa w życiu Kościoła
- Modlić się o powołania i za powołanych
- Tworzyć środowisko sprzyjające rozwojowi powołań
- Budować kulturę powołań.

Młodzi potrzebują innych ludzi do pomocy w odkryciu i upewnieniu się co do swojego powołania. Gotowość udzielenia takiej pomocy nie jest sprawą związaną tylko z rozwojem Kościoła, ale wynika z samej troski o młodych i chęci udzielenia im pomocy. Odkrycie i wypełnienie swojego powołania jest źródłem samookreślenia się człowieka i radości życia. Posługa i rada w zakresie rozeznania powołania jest również niesłychanie ważną formą służby samemu człowiekowi. Taka pomoc nazywana jest czasem po prostu apostołstwem powołań.

Przyglądając się pracy katechety w szkole można podać niektóre pozalekcyjne propozycje szkolnego apostołstwa powołań. Oto kilka takich propozycji:

- Szkolna modlitwa o powołania
- Szkolna grupa Apostołstwa Modlitwy o powołania
- Spotkania z osobami reprezentującymi różne powołania (w tym z kapłanami i zakonnikami wywodzącymi się z danej szkoły)
- Prezentacja powołań w tzw. „małych mediach szkolnych” – gabloty, radiowęzły, gazetki szkolne
- Zwiedzanie i poznawanie ośrodków zakonnych, seminariów i wspólnot
- Udział w dniach otwartych w seminariach duchownych
- Propagowanie i wspieranie rekolekcji powołaniowych
- Prezentacja duchowości kapłańskiej i różnych duchowości zakonnych
- Spotkania integracyjne z przedstawicielami wspólnot zakonnych i kapłańskich (mecze i rozgrywki sportowe z udziałem np. księży lub kleryków)
- Wolontariat w placówkach opiekuńczych i wychowawczych prowadzonych przez zakony i instytucje kościelne (szkolne koła Caritas, kolonie dla dzieci, opieka nad starszymi itp.)

- Kontakt z misjonarzami i placówkami misyjnymi (listy, znaczki itp.)

Podobnie jak w głoszeniu Ewangelii potrzebni są ludzie i świadkowie głoszący Dobrą Nowinę, tak i w dziele budzenia powołań kapłańskich potrzebni są ludzie, którzy tym zadaniem się zajmą i podejmą tego typu służbę. Bóg bowiem mówi często do nas posługując się innymi ludźmi. Ojciec Święty Benedykt XVI nazywa to nawet obowiązkiem. „Naszym pierwszym obowiązkiem – stwierdza Ojciec Święty – jest podtrzymywanie żywej i nieprzerwanej modlitwy w intencji powołań w rodzinach i parafiach, w ruchach i stowarzyszeniach zaangażowanych w apostołat, we wspólnotach zakonnych i we wszystkich wspólnotach diecezjalnych. Potrzeba naszej modlitwy po to, by cały Lud Boży wzrastał w ufności wobec Boga, upewniony o tym, że „Pan żniwa” nigdy nie przestanie proponować niektórym ludziom, by dobrowolnie zaangażowali swe życie w ścisłą współpracę z Nim w ramach dzieła zbawienia” (Oroędzie Benedykta XVI na 46. Światowy Dzień Modlitw o Powołania).

II. Propozycje i inicjatywy „powołaniowe” podejmowane przez Wyższe Seminarium Duchowne Archidiecezji Częstochowskiej

Zajmiemy się teraz krótko działalnością na rzecz powołań kapłańskich podejmowaną przez Wyższe Seminarium Duchowne Archidiecezji Częstochowskiej. W specjalnym dekreście Arcybiskup Stanisław Nowak, metropolita częstochowski, określił wznowioną formę duszpasterstwa powołań zlecając Seminarium troskę o tę ważną dziedzinę działalności Kościoła.

W dekreście czytamy: „W związku z koniecznością zwiększenia troski o powołania kapłańskie i zakonne, a w tym szczególnie o powołania do naszego Wyższego i Niższego Seminarium Duchownego wznawiam i nadaję nową strukturę organizacyjną **Duszpasterstwu Powołań Archidiecezji Częstochowskiej**. Ma ono podjąć działania w celu propagowania modlitwy o powołania kapłańskie i zakonne, popularyzowania tematyki powołaniowej w działalności duszpasterskiej, katechetycznej i medialnej naszej archidiecezji, formacji młodych zainteresowanych drogą powołania oraz stworzenia wspólnot przyjaciół naszych seminariów duchownych. Duszpasterstwo to ma wypełniać powyższe cele poprzez zorganizowanie: **Apostolstwa Modlitwy o Powołania Archidiecezji Częstochowskiej, Seminarium w Diasporze, Wspólnoty Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego Archidiecezji Częstochowskiej**. Koordynację działań Duszpasterstwa Powołań Archidiecezji Częstochowskiej zlecam Rektorowi naszego Wyższego Seminarium Duchownego, który ma działać wspólnie z wybranym przez siebie ojcem duchownym oraz prefektem alumnow. Ojciec duchowny ma spełniać rolę kierownika duchowego kandydatów do seminarium oraz prowadzić formację przyjaciół seminarium i członków Apostolstwa Modlitwy o Powołania. Prefekt natomiast ma pełnić rolę referenta do spraw powołań w naszej archidiecezji, a jednocześnie ma troszczyć się o stałe kontakty z Krajową Radą Duszpasterstwa Powołań przy Konferencji Episkopatu Polski.” Z dekretu me-

tropolity częstochowskiego wyraźnie wynika, że duszpasterstwo powołań ma oprzeć się na trzech podstawowych inicjatywach. Omówimy je niżej.

1. Apostolstwo Modlitwy o Powołania Kapłańskie i Zakonne Archidiecezji Częstochowskiej

Głównym celem Apostolstwa Modlitwy o Powołania jest wytrwała modlitwa i ofiara osobista za dzieło powołań oraz krzewienie wśród innych idei modlitwy o powołania. Zaproszenie do udziału w Apostolstwie jest skierowane do wszystkich wiernych, duchownych i świeckich, którzy pragną podjąć zobowiązanie do modlitewnej pamięci o powołaniach kapłańskich i zakonnych. Apostolstwo Modlitwy o Powołania pragnie nawiązać w swoich ideach i praktycznych pomysłach do inicjatywy grupy alumnów Częstochowskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie z 2 lutego 1973 roku, którzy, świadomi odpowiedzialności za budzenie nowych powołań, stworzyli wspólnotę modlitwy w tej intencji. Podstawową formą udziału w Apostolstwie jest codzienna modlitwa w intencji powołań kapłańskich i zakonnych. Propozycją jest codzienne odmówienie modlitwy *Pod Twoją obronę* i wezwań: *Jezu, Dawco powołań kapłańskich – zmiłuj się nad nami! Maryjo, uprosz nam u Syna nowe powołania!* Ponadto, każdy członek Apostolstwa Modlitwy o Powołania, w każdy pierwszy czwartek miesiąca zobowiązuje się do pełnego uczestnictwa we Mszy Świętej (z przyjęciem Komunii Świętej) lub odmówienie części Różańca Świętego w intencji powołań kapłańskich i zakonnych.

Krzewienie idei modlitwy o powołania ma się dokonywać poprzez propagowanie jej w parafiach, ruchach i stowarzyszeniach, pośród znajomych i we wspólnotach, a szczególnie w rodzinach, tak, aby jak największa liczba wiernych modliła się o nowe powołania kapłańskie i zakonne. Należy dążyć do tego, aby w każdej parafii i wspólnocie powstała grupa osób modlących się o nowe powołania.

Swój udział w Apostolstwie wierni zgłaszają w formie konkretnej deklaracji modlitwy, w której zaznaczają formę i czas tej modlitwy. Deklaracje te można zgłosić na adres: **Apostolstwo Modlitwy o Powołania, ul. św. Barbary 41, 42-200 Częstochowa** lub drogą internetową: seminarium@niedziela.pl Osoby, które zechcą upublicznić swój udział w Apostolstwie Modlitwy o Powołania, poprzez złożenie pisemnej deklaracji, zostaną wpisane do Księgi Apostolstwa Modlitwy o Powołania. Ważną intencją modlitwy w ramach Apostolstwa ma być również modlitwa za rodziny, które są kolebką powołań i pierwszym seminarium.

2. Seminarium w diasporze. Stała formacja kandydatów do kapłaństwa i życia zakonnego

Głównym celem Seminarium w diasporze jest ludzkie i duchowe towarzyszenie młodym ludziom w rozeznawaniu i trwaniu w powołaniu kapłańskim od czasu rozeznawania powołania do momentu wstąpienia na drogę życia seminaryjnego lub

zakonnego. W świecie nieprzyjaznym rozwojowi powołania kapłańskiego wydaje się być szczególnie ważnym towarzyszenie młodym ludziom w ich rozeznawaniu i pielęgnowaniu powołania oraz tworzenie wspólnot, w których rozwój powołania może się bezpiecznie dokonywać. Towarzyszenie to dokonuje się głównie przez formację duchową, rozwój życia modlitewnego i kontemplacyjnego, pogłębianie zainteresowania świętą teologią, świadomym udziałem w liturgii oraz wytrwałym życiem w świetle Słowa Bożego.

W ramach Seminarium w diasporze młodzi ludzie mogą korzystać z kierownictwa duchowego i praktyki stałej spowiedzi. Podczas spotkań Seminarium w diasporze ma dokonywać się również formacja ludzka, poprzez pomoc psychologiczną i konkretny program pracy nad sobą, który pomoże kandydatowi do przygotowania się od strony dojrzałości ludzkiej do realizacji powołania kapłańskiego. Z formacji w ramach Seminarium w diasporze może korzystać młodzież męska w wieku od 15 roku życia do 35 roku nie tylko z terenu Archidiecezji Częstochowskiej. Seminarium w diasporze podejmuje swoje działania poprzez organizowanie systematycznych dni skupienia, rekolekcji zimowych i wakacyjnych dla zainteresowanych tą tematyką chłopców. Inną formą działania jest stały, indywidualny kontakt z członkami Seminarium w diasporze poprzez listy, indywidualne rozmowy i spotkania, a także poprzez współpracę z rodziną lub parafią. Do tego typu Seminarium kandydaci zgłaszają się dobrowolnie i przez cały czas formacji mogą z niej dobrowolnie zrezygnować. Seminarium w diasporze działa w ramach Apostolstwa Powołań Archidiecezji Częstochowskiej, którego koordynacją zajmuje się Wyższe Seminarium Duchowne i wyznaczeni do tego kapłani i alumni.

Adres: **Seminarium w Diasporze – WSD Częstochowa, ul. św. Barbary 41, 42-200 Częstochowa; adres internetowy: seminarium@niedziela.pl**

3. Wspólnota Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego Archidiecezji Częstochowskiej

Wspólnota Przyjaciół WSD Archidiecezji Częstochowskiej jest grupą osób, które pragną wspierać i towarzyszyć formacji alumnów i wszelkim inicjatywom podejmowanym przez nasze Wyższe Seminarium Duchowne. Głównym celem Wspólnoty jest budowanie środowiska przyjaznego powołaniom kapłańskim i wizerunkowi kapłana we wspólnotach parafialnych i środowiskach życia, a także stały kontakt z seminarium duchownym. Podstawową formą przyjaźni jest pamięć modlitewna za całe seminarium, jak i za konkretnych jego alumnów i wychowawców.

Członkowie Wspólnoty zobowiązują się do inicjowania i podejmowania modlitwy za alumnów w swoich parafiach i wspólnotach. Ta pamięć modlitewna wyraża się w podejmowaniu systematycznej modlitwy o powołania, włączaniu tej intencji do modlitwy wiernych podczas mszy świętej, organizowanie i popularyzowanie uczestnictwa w pierwszoczwartkowych modlitwach o powołania kapłańskie i zakonne, podejmowanie adoracji i spotkań modlitewnych za kleryków i kapłanów naszej

archidiecezji. Wspólnota przyjaciół wspiera też wszelkie akcje powołaniowe prowadzone przez seminarium duchowne i Apostolstwo Powołań Archidiecezji Częstochowskiej.

Członkowie Wspólnoty przez własny przykład życia kształtują w swoim środowisku pozytywny klimat wokół problematyki powołań poprzez ukazywanie piękna kapłaństwa, jego znaczenia w uświęcaniu ludzi i głoszeniu Ewangelii. Członkowie wspólnoty w miarę możliwości i zaistniałej potrzeby włączają się w akcje pomocy materialnej dla seminarium i dla alumnów poprzez udział w organizacji zbiórek pieniężnych i rzeczowych dla seminarium, zbieranie intencji mszalnych dla kapłanów pracujących w seminarium w charakterze wychowawców i profesorów. Osoby należące do wspólnoty korzystają również z cyklicznych spotkań formacyjnych i zjazdów organizowanych przez seminarium duchowne. Wspólnota Wyższego Seminarium Duchownego Archidiecezji Częstochowskiej zobowiązuje się do systematycznej modlitwy za swoich przyjaciół podczas modlitwy wspólnej alumnów oraz do odprawienia przynajmniej raz w miesiącu mszy świętej za przyjaciół seminarium. Członkiem Wspólnoty może zostać każdy wierny, który, za zgodą swojego duszpasterza, pragnie podjąć się wyżej wymienionych form wspierania, kontaktu i przyjaźni z seminarium duchownym.

Przyjaciele seminarium nie tworzą żadnego osobnego ruchu, powinny to być osoby zaangażowane w życie parafii i wspólnot katolickich, które w sposób szczególny chcą służyć dziełu budzenia i towarzyszenia powołaniom.

Literatura:

- Benedykt XVI, *Myśli o kapłaństwie*, Kraków 2009.
- M. Dziewiecki, *Pójść drogą błogosławieństwa. Zarys duszpasterstwa powołań*, Kraków 2009.
- S. Dziwisz, *Kapłani. Studzy wielkiej Tajemnicy*, Kraków 2010.
- J. Guindon (red.), *Integralna formacja kandydatów do kapłaństwa*, Warszawa 1998.
- J. M. Lustiger, *Kapłani, których daje Bóg*, Kraków 2002.
- K. Pawlina, *Kandydaci do kapłaństwa trzeciego tysiąclecia*, Warszawa 2002.
- K. Pawlina, *Formacja do kapłaństwa w polskich seminariach*, Warszawa 2008.
- Rocznik Seminaryjny Nr 11. Rok akademicki 2009/2010*, Częstochowa 2009